

der sig ganske naturligt en vis Kritik overfor hele den Ordning, der knyttede sig til alt, hvad der hed ekstraordinær Hjælp, fortsat Hjælp og Forsørgertillæg, og hvad det nu alt sammen hed.

I Forbindelse med disse Spørgsmaal kom man ogsaa ind paa en Lovgivning, der havde til Hensigt at yde Hjælpen fra det offentlige i Form af Igangsættelse af Nødhjælpsarbejder. Jeg kan udtale, at vi fra vor Side betragter disse Nødhjælpsarbejder som en Form for Understøttelse, og rent personlig vil jeg sige, at jeg aldrig har været stærkt indtaget i den Form for Understøttelse. Den har ikke været populær blandt Arbejderne, Arbejderne har ikke haft Lyst til at tage ved den, og jeg er tilbøjelig til at tro, at de Fordele, som man har ment skulde knytte sig til Udførelsen af Nødhjælpsarbejder, i Virkeligheden har været meget smaa, om der overhovedet har været nogen.

Nu har jo imidlertid de økonomiske Forhold her i Landet gjort det nødvendigt, at der finder en Revision af den bestaaende Lov Sted. Statens, Kommunernes og de private Arbejdsgiveres Bidrag svarer til en ganske anden økonomisk Tid end den, vi lever i, de svarer til en Kroneværdi, der ligger betydeligt lavere, end Tilfældet er nu. Men rent bortset herfra vilde en Revision af Loven være paakrævet for at fjerne den Sammenblanding af Forsikring og Forsørgelse, som den nuværende Lovgivning er Udtryk for.

Om selve det Lovforslag, vi her har til Behandling, skal jeg dels under Hensyn til den udførlige Redegørelse, som fremkom fra den højtærede Indenrigsminister, dels under Hensyn til det Kendskab, jeg maa forudsætte Medlemmerne har til denne betydningsfulde Lovgivning — Sagen har jo været Genstand for Behandling i adskillige Uger i det andet høje Ting —, indskrænke mine Bemærkninger til nogle ganske faa i Tilknytning til Lovforslagets Hovedafsnit, ogsaa under Hensyn til, at jeg vil finde det rigtigt, at Lovforslaget bliver gjort til Genstand for Overvejelse i et Udvalg, hvis Nedsættelse jeg paa et senere Tidspunkt skal tillade mig at stille Forslag om. Allerede paa nærværende Tidspunkt har jeg det Haab, at det vil vise sig, at der i dette høje Ting er et Flertal for Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag formentlig i alt væsentligt i den Skikkelse, hvori det er kommet hertil; men jeg vil dog i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at der i sidste Øjeblik i Folketinget blev indføjet en Ændring vedrørende Spørgsmaalet om Anvendelsen af Krisefondens Midler, en Ændring, som jeg

tror det vil være nyttigt at gøre til Genstand for en nærmere Overvejelse — heri maa jeg være ganske enig med den højtærede Indenrigsminister —, ogsaa under Hensyn til, at jeg ikke af selve Lovforslaget kan se, at der er sat nogen egentlig Grænse for Anvendelsen af de Midler, Talen her er om; og det kan dog formentlig ikke være Meningen, at man vil, om jeg saa maa sige, strø disse Midler ud uden Hensyn til vedkommendes Indtægts- og Formueforhold. I øvrigt maa jeg sige, at hele dette Spørgsmaal utvivlsomt trænger til en fornuftig saglig Overvejelse, hvilket Sagerne altid vil være sikre paa at faa her i det høje Landsting.

Den offentlige Arbejdsanvisning vil efter Lovforslaget simplificeres i meget væsentlig Grad. Der findes efter den nuværende Lov 81 Kontorer, der beskæftiger sig med Arbejdsanvisning, og det Beløb, der medgaar hertil fra det offentlige Side, andrager 440 000 Kr. aarlig — den højtærede Minister sagde i Dag 450 000 Kr. Med den Indskrænkning, der foreslaas her, vil Beløbet formindskes med 240 000—250 000 Kr., saaledes at man kan forvente, at der for Kommunernes Vedkommende vil blive en Besparelse paa 160 000—170 000 Kr. aarlig og for Statens Vedkommende en Besparelse paa ca. 85 000 Kr. Jeg hilser denne Ændring med Glæde, og det har jo vist sig, at alle Partier i det høje Folketing har kunnet slutte sig til de Ændringer, der er foretaget i dette Afsnit.

De væsentligste Forandringer, der sker i Loven, er vel i og for sig dem, der knytter sig til Spørgsmaalet om Omreguleringen og Nedsættelsen af Statens Tilskud. Jeg tillader mig her at lykønske den højtærede Indenrigsminister til den heldige Haand, han har haft til at give Lovforslaget den Form, det paa dette Punkt har faaet. Jeg tror, man fra alle Sider maa erkende, at det er rigtigt, at Tilskuddet fra det offentlige Side sættes i Forhold til den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste i Fagene, saa at man kommer til at yde Hjælpen først og fremmest og i størst Omfang til dem, der først og fremmest trænger til den, nemlig de lavest-lønnede.

Endvidere gaar Lovforslaget ud paa helt at ophæve den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, og det anser jeg for en meget væsentlig Fordel for Arbejdsløshedskassernes fremtidige rolige og fornuftige Udvikling og tillige for den Bedømmelse, som disse Kasser i al Almindelighed bliver gjort til Genstand for i Befolkningen. Jeg vil tillade mig at udtale det Haab, at man vil fastholde den